

РЕШЕНИЕ

№ 10222

гр. София, 24.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 28.02.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Светлана Димитрова

**ЧЛЕНОВЕ: Радина Карамфилова
Николай Димитров**

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Александрина Костадинова, като разгледа дело номер **11363** по описа за **2024** година докладвано от съдия Светлана Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 72, ал. 4 от Закона за Министерство на вътрешните работи (ЗМВР).

Образувано е по касационна жалба на И. Б. Д., старши полицай в отдел „Специализирани полицейски сили“ при СДВР чрез процесуален представител юрисконсулт М. Г., срещу Решение № 4448 от 09.10.2024г. на Софийски районен съд, 100-ен състав, постановено по адм.д. № 7335/2024г.

Касаторът излага доводи, че оспореният съдебен акт е материално и процесуално законосъобразен. Твърди, че погрешно съдът е приел, че оспорената заповед е постановена в нарушение на нормативно регламентирания изисквания за съдържание на акта. Навежда доводи за мотивираност на оспорения акт, тъй като няма пречка мотивите да не са изложени в самия завършващ административното производство акт, а в друг, отделен документ, какъвто в случая е докладна записка по задържането на лицето намираща се по образувано досъдебно производство. В тази връзка се позовава на ТР № 16/1975 г. на ВС. Аргументира надлежността на задържането, за което не било необходимо да съществуват достатъчно доказателства, установяващи виновността и отговорността на лицето, а било достатъчно само предположение – данни, които биха убедили един безпристрастен страничен наблюдател, че задържаният може да е извършил престъплението, за което се позовава на делото Р.

and Profirov v. B., № 50027/2008 и № 50781/2009 на Европейския съд по правата на човека. Релевира и доводи за съответствие на заповедта с целта на закона. Моли съда да отмени обжалваното съдебно решение и вместо него да постанови друго, с което да потвърди процесната заповед. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на претендираното от ответника адвокатско възнаграждение.

В съдебно заседание касаторът, редовно призован, не се представлява. С представена писмена молба от 26.02.2025 г., поддържа жалбата по изложените в нея съображения. Ответникът – С. Б. К., редовно призован не заявява становище по касационната жалба. Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност на касационната жалба.

Съдът, като взе предвид релевираните с жалбата касационни основания и служебно на основание чл.218, ал.2 от АПК провери изцяло валидността, допустимостта и съответствието на оспореното решение с материалния закон, намира за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, а разгледана по същество е неоснователна.

Оспореното първоинстанционно решение е валидно, допустимо и правилно.

За да постанови решението си, СРС е кредитирал приложените по преписката доказателства, приобщени по реда на чл. 283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че заповедта за задържане не съдържа необходимите законови реквизити по чл. 74, ал. 2 ЗМВР във връзка с посочване на основанието за задържане на К.. СРС е обосновал извод за пълна липса на мотиви относно фактическото основание за задържане на лицето поради липсата на каквато и да е информация относно поведението на К., даващо основание за неговото задържане- в графа „фактически и правни основания за издаване на заповедта“ е посочено единствено „чл.343б,ал.1 НК“.

Настоящата съдебно инстанция споделя правната аргументация на първоинстанционния съд.

Позоваването на разпоредбата на чл. 343б,ал.1 НК не представлява мотивиране на акта, т.е. не е посочена необходимостта от задържане на лицето и съответно лишаването му от право на свободно придвижване и лична свобода за определен период от време. Задържаният следва да знае кои негови действия са мотивирали органа да заключи, че е съпричастен към конкретен състав на осъществено престъпление и да е запознат с доказателствата, сочещи тази съпричастност, за да организира адекватно своята защита. Изискването на процесуалния закон за мотивираност на административните актове е с цел да не бъде нарушавано правото на защита на лицето, адресат на акта, който следва да бъде запознат с фактическото основание за издаване на заповедта, така и с цел осъществяване на административен и съдебен контрол за законосъобразност. Както правилно е посочил първоинстанционния съд посоченото съдържание на заповедта за задържане затруднява и прави до голяма степен невъзможно извършването на преценка за законосъобразност на акта, предвид липсата на каквито и да е мотиви и описание на конкретна фактическа обстановка, които да сочат на съществуването на посоченото основание. Неизлагането на конкретните причини, обосноваващи необходимостта от задържане на С. Б. К., съставлява съществено нарушение на административнопроизводствените правила и е основание за отмяна на акта по

смисъла на чл. 146, т. 3 АПК - арг. т. 2 от Тълкувателно решение № 4 от 22.04.2004 г. на ВАС по тълк. дело № 4/2002 г., съгласно която липсата на мотиви във всички случаи е основание за отмяна на издадения административен акт.

Неприложимо в случая е разрешението, дадено в ТР № 16/1975 г. на ОСГК на ВС, съгласно което мотивите за издаване на административния акт могат да се съдържат и в други документи от административната преписка, издадени от същия административен орган. Такъв друг документ, както правилно е посочил касаторът, би могъл да се яви докладната записка, изготвена от полицейския орган. По делото обаче липсват както самата докладна записка, така и доказателства за запознаване на лицето с нея, поради което същата не може да бъде интерпретирана като допълваща мотивите на акта. Заповедта за задържане ограничава правата на задържаното лице, поради което следва предпоставките за задържането, в случая данни, че лицето е извършило престъпление, да са налице към момента на задържането и да са описани в административния акт.

Константната практика на ЕСПЧ приема, че при липсата на конкретна фактическа обосновка на необходимостта от задържането, задържането се явява несъвместимо с принципа за защита на лицата от произвол. В случая приложената ПАМ е фактически необоснована от гледна точка наличието на материалноправното основание по чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР.

По тези съображения, настоящият състав намира, че обжалваното съдебно решение не е засегнато от пороци, съставляващи касационни основания по чл. 209 АПК и следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на спора неоснователна е претенцията на касатора за разноси за настоящата инстанция.

При този изход на спора на ответника се следват разноси, но такива не са заявени от него, поради което съдът не дължи присъждането им.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2 от АПК, Административен съд – София-град, XXII касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 4448/09.10.2024 г., постановено по адм.д. № 7335/2024г. по описа на Софийски районен съд, 100-ен състав.

Решението е окончателно.